

Sygn. akt III AUa 877/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Mazur (spr.)
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba SSA Grażyna Horbulewicz
Protokolant:	stażysta Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r. w Gdańsku

sprawy S. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji S. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt VI U 1507/14

oddala apelację.

SSA Bożena Grubba SSA Barbara Mazur SSA Grażyna Horbulewicz

Sygn. akt III AUa 877/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 07 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz ustawę z dnia 04 września 2008 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 192, poz. 1180), odmówił S. S. przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia wskazując, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest niższy od poprzednio obliczonego. Organ rentowy wyjaśnił, że do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjął za okres od dnia 01 stycznia 1973 r. do dnia 30 września 1973 r. - wynagrodzenie minimalne obowiązujące w tym okresie, za okres od dnia 01 października 1973 r. do dnia 31 grudnia 1973 r. wynagrodzenie na podstawie angażu z dnia 20 lutego 1974 r. Natomiast za lata: 1968 oraz 1974 - 1979 organ ten przyjął wynagrodzenia na podstawie wcześniej przedłożonych przez ubezpieczonego dokumentów płacowych

(wynagrodzenia za lata 1975-1979 ustalone zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 07 marca 2007 r.). Stwierdził, że za lata 1969-1972 brak jest możliwości obliczenia wynagrodzeń, ponieważ na przedłożonych angażach określono wynagrodzenie stawką godzinową, jednakże ZUS nie posiada informacji o ilości przepracowanych godzin.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł S. S. domagając się uwzględnienia przy wyliczeniu wysokości jego emerytury rzeczywistych wynagrodzeń z uwzględnieniem wszystkich stałych dodatków, które otrzymywał w okresie zatrudnienia w (...) Kopalniach (...) w I..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 04 lutego 2015 r. w sprawie VI U 1507/14 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

1. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 07 maja 2014 r. nr (...) w ten sposób, że do obliczenia wysokości emerytury S. S. przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 103,71 %,
2. oddalił odwołanie w pozostałym zakresie,
3. szczegółowe wyliczenie wysokości emerytury pozostawił organowi rentowemu.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

S. S. w okresie od dnia 05 marca 1958 r. do dnia 17 kwietnia 1979 r. pracował w (...) Kopalniach (...) w I. na stanowisku maszynisty wyciągowego. Z tego okresu nie zachowały się listy płac, na podstawie których można by sporządzić zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia wnioskodawcy, zachowały się natomiast niektóre angaże, które umożliwiają odtworzenie przynajmniej częściowo jego zarobków - angaże: z dnia 01 kwietnia 1968 r., z dnia 01 października 1971 r. i z dnia 05 maja 1972 r.

Sąd Okręgowy zważył, że obliczenie wysokości wynagrodzenia musi być oparte na dokumentacji, z której wynikają określone kwoty wynagrodzenia; dopiero zebrana dokumentacja może zostać poparta zeznaniami świadków. Kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać zatem udowodniona w sposób bezwzględny. Nie jest możliwe udowadnianie jej jedynie przy pomocy zeznań świadków (por. wyrok S.A. w Szczecinie z dnia 04 czerwca 2014 r., III AUa 1136/13).

Tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym. Na podstawie innych dowodów nie jest możliwe dokładne określenie kwoty wynagrodzenia, a co zatem idzie - ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury.

W postępowaniu sądowym mogą zostać przyjęte również dowody pośrednie, pozwalające ustalić wysokość wynagrodzenia, w szczególności zawarte w aktach osobowych angaże oraz pisma dotyczące kolejnych przeszerowań z podaniem grupy zaszeregowania, stawki godzinowej lub kwoty wynagrodzenia zasadniczego. Na tej podstawie, przy niekwestionowanym trwaniu zatrudnienia, ustalić można przybliżoną kwotę wynagrodzenia zasadniczego, a także kwoty składników pochodnych wynagrodzenia (np. premii, jeśli podana jest procentowo jej wysokość).

Dodatkowo Sąd I instancji wskazał, że liczbę godzin należnych do przepracowania w danym okresie, niezbędnych do wyliczenia wynagrodzenia zasadniczego płatnego w stawce godzinowej, możliwe są do ustalenia w oparciu o kalendarze za dany rok.

W związku z roszczeniem ubezpieczonego Sąd ten zauważył, że zgodnie z przepisem art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) w postępowaniu przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczony do wniosku o przyznanie świadczenia

powinien dołączyć dowody uzasadniające prawo i wysokość tego świadczenia, co oznacza, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na wnioskodawcy (por. wyrok S.N. z dnia 28 marca 2001 r., II UKN 297/00, OSNP 2002/23/577).

W postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami (por. wyrok S.N. z dnia 02 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNP 1996/16/239).

Zgodnie z trafnym wyjaśnieniem udzielonym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie III AUa 482/07, publik. OSA 2009/1/1 przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny.

W wyroku z dnia 28 października 2008 r. w sprawie III AUa 560/08, publik. LEX nr 468584 Sąd Apelacyjny w Szczecinie stwierdził, że w sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowo-emerytalnego lub wysokość tego świadczenia, wymaga się dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych oraz precyzyjnych – potwierdzających, czy uprawdopodobniających w stopniu graniczącym z pewnością nie tylko fakt zatrudnienia, ale i pozostałe okoliczności związane ze świadczeniem pracy.

W oparciu o przedłożone przez ubezpieczonego dokumenty (angaże) Sąd Okręgowy zobowiązał organ rentowy do hipotetycznego wyliczenia wysokości świadczenia ubezpieczonego. W wykonaniu nałożonego tym zarządzeniem zobowiązania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. pismem procesowym z dnia 17 listopada 2014 r. przedstawił hipotetyczne wyliczenie świadczenia S. S. dokonane przy przyjęciu, że ubezpieczony w (...) Kopalniach (...) pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy stwierdził, iż nie jest w stanie uwzględnić stałych dodatków, tj. premii regulaminowej i premii z karty górnik, ponieważ w przedłożonych angażach stanowiących o latach 1969-1972 oraz w karcie osobowej nie został określony procent od pensji zasadniczej ww. dodatków. Wobec określenia pensji zasadniczej w/w stawką godzinową, Zakład przyjął, że 1 miesiąc równa się 184 godzinom zatrudnienia.

1 miesiąc = 4 tygodnie x 46 godzin* = 184 godzin pracy

* gdzie 1 tydzień to: 8 godzin pracy od poniedziałku do piątku oraz 6 godzin pracy w każdą sobotę

{[(8h x 5 dni) + 6h = 40 h + 6 h - 46h] x 4 tygodnie - 184 h}

Stawka godzinowa wynosiła w myśl przedłożonych angaży: od dnia 01 kwietnia 1968 r.- 11,30 zł/h; od dnia 01 października 1971 r.- 13,05 zł/h; od dnia 01 maja 1972 r. - 14,95 zł/h

Adekwatnie do w/w angaży Zakład przyjął następujące wynagrodzenie w roku:

- 1969 r. - 24.950,00 zł

184 h pracy w miesiącu x 11,30 zł/h = 2.079,20 zł, 2.079,20 zł x 12 miesięcy = 24.950,40 zł

- 1970 r. - 24.950,00 zł

184 h pracy w miesiącu x 11,30 zł/h = 2.079,20 zł, 2.079,20 zł x 12 miesięcy = 24.950,40 zł

- 1971 r. - 25.916,40 zł

od stycznia do września 1971 r. - 2.079,20 zł x 9 miesięcy = 18.712,80 zł

od października do grudnia 1971 r. - 184 h pracy w miesiącu x 13,05 zł/h = 2.401,20 zł, 2.401,20 zł x 3 miesiące = 7.203,60 zł

łącznie za 1971 r. - 18.712,80 zł + 7.203,60 zł = 25.916,40 zł

- 1972 r. - 31.611,20 zł

od stycznia do kwietnia 1972 r. - 2.401,20 zł x 4 miesiące = 9.604,80 zł,

od maja do grudnia 1972 r. - 184 h pracy w miesiącu x 14,95 zł/h = 2.750,80 zł, 2.750,80 zł x 8 miesięcy = 22.006,40 zł

łącznie za 1972 r. - 9.604,80 zł + 22.006,40 zł = 31.611,20 zł

Po przyjęciu wyżej wyliczonych wynagrodzeń wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wzrósł z 95,97 % na 103,71 %. (najkorzystniejsze wynagrodzenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia).

Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 103,71 % przez kwotę bazową 1.829,24 zł wynosi 1.897,10 zł.

Hipotetyczna wysokość świadczenia na dzień przyznania została obliczona w następujący sposób:

24 % x 1.829,24 - 439,02 zł

(271 x 1,3 %) / 12 x 1.897,10 zł = 556,99 zł

(379 x 1,3 %) / 12 x 1.897,10 zł = 779,90 zł

(33 x 1,3 %) / 12 x 1.897,10 zł = 36,61 zł

Razem – 1.812,52 zł - po waloryzacjach 2.554 zł

Sąd I instancji uznał to wyliczenie za prawidłowe, uwzględniające wymienione na wstępie przepisy i orzecznictwo sądów. Sąd ten dodał, że za lata 1975-1979 organ rentowy prawidłowo przyjął wynagrodzenia ustalone wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 07 marca 2007 r.

W związku z tym, na podstawie art. 477 (14) § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania w pozostałej części, na podstawie art. 477 (14) § 1 k.p.c., Sąd ten orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł S. S. zaskarżając ten wyrok „w całości” i kwestionując przyjęcie w oparciu o przeprowadzone w postępowaniu sądowym-pierwszoinstancyjnym w niniejszej sprawie dowody, że nie można ustalić stałych dodatków, tj. premii regulaminowej i premii z karty górnik, jak również dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych oraz dodatkowego wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych, uzyskiwanych w poszczególnych latach kalendarzowych w okresie jego zatrudnienia w (...) Kopalniach (...).P. w I..

W konkluzji apelacji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku „w całości”.

Pismem procesowym z dnia 10 sierpnia 2015 r. S. S. wniósł o wypłacenie podwyższonego świadczenia od daty przyznania mu prawa do emerytury, tj. od dnia 01 września 2004 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja S. S. nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchynieniem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477 (9) i art. 477 (14) k.p.c.) i tylko w tym zakresie podlega ona kontroli sądu zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności. Postępowanie sądowe zmierza do kontroli prawidłowości lub zasadności zaskarżonej decyzji, a w związku z tym wykluczone jest rozstrzyganie przez sąd, niejako w zastępstwie organu rentowego, żądań zgłaszanych w toku postępowania odwoławczego, które nie były przedmiotem zaskarżonej decyzji (por. postanowienie S.N. z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, LEX nr 1215286).

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, wyznaczonym treścią zaskarżonej decyzji z dnia 07 maja 2014 r. (k. 113-113v. akt em. ZUS), jest kwestia istnienia przesłanek z art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną) do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego.

W związku z powyższym poza przedmiotem rozpoznania pozostaje w tej sprawie kwestia prawa wnioskodawcy do wypłaty podwyższonego świadczenia za okres od dnia przyznania mu prawa do emerytury.

Z treści apelacji wynika zarzut sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie, że S. S. nie zdołał wykazać wysokości stałych dodatków, tj. premii regulaminowej i premii z karty górnika uzyskiwanych w poszczególnych latach kalendarzowych, jak również dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych oraz dodatkowego wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych, przypadających w okresie jego zatrudnienia w (...) Kopalniach (...).P. w I..

Skuteczne postawienie zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok S.N. z dnia 13 października 2004 r. w sprawie III CK 245/04, publik. LEX 174185).

W ocenie Sądu II instancji apelujący nie zdołał wykazać wadliwości rozumowania Sądu Okręgowego z punktu widzenia zaprezentowanych powyżej kryteriów.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela poczynione w postępowaniu sądowym-pierwszoinstancyjnym w przedmiotowej sprawie ustalenia faktyczne i przyjmuje je za własne, a zatem nie zachodzi potrzeba ich powtarzania w tym uzasadnieniu (por. wyrok S.N. z dnia 11 czerwca 1999 r., II CKN 391/98, LEX nr 523662).

Dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kluczowa jest kwestia oceny, czy w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody, dotyczące okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Kopalniach (...).P. w I., można ustalić kwoty: stałych dodatków, tj. premii regulaminowej i premii z karty górnika, dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych oraz dodatkowego wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych, uzyskanych przez niego w poszczególnych latach kalendarzowych tego okresu.

W myśl § 10 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412, nazywanego dalej rozporządzeniem w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe) zainteresowany zgłaszający wniosek o emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy powinien dołączyć do wniosku dokumenty stwierdzające wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu i uposażenia, przyjmowanych do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń.

Stosownie do treści § 21 ust. 1 rozporządzenia w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek,

legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Zgodnie natomiast z § 27 rozporządzenia w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe dowody z dokumentów, pisemne zeznania świadków oraz pisemne oświadczenia zainteresowanego powinny być dołączone do wniosku w oryginale.

Zachowuje aktualność stanowisko, zgodnie z którym w postępowaniu toczącym się przed sądem fakty, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy mogą być udowodniane za pomocą wszelkich środków dowodowych (por. wyrok S.N. z dnia 14 czerwca 2006 r., I UK 115/06, LEX nr 303869).

Nie ulega wątpliwości, że okoliczność faktyczna w postaci wysokości zarobków wnioskodawcy w poszczególnych latach kalendarzowych przypadających w okresie jego zatrudnienia w (...) Kopalniach (...)P. w I., której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Wobec powyższego zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że w postępowaniu sądowym toczącym się w niniejszej sprawie, przy przeprowadzaniu postępowania dowodowego, odstąpić należy od ograniczeń wynikających z treści przepisów rozporządzenia w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe.

Jednocześnie należy mieć na względzie, że wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w danych okresach, przyjmowana dla potrzeb ustalenia wysokości świadczeń emerytalno-rentowych, wynikać musi z nie budzących żadnych wątpliwości, spójnych i precyzyjnych dowodów (por. wyrok S.N. z dnia 09 stycznia 1998 r., II UKN 440/97, LEX nr 34199).

Tym samym wnioskodawca ma szerokie możliwości udowodnienia wysokości podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w poszczególnych latach kalendarzowych okresu zatrudnienia w (...) Kopalniach (...)P. w I. przy zastosowaniu różnorodnych środków dowodowych.

Do postępowania odrębnego z zakresu ubezpieczeń społecznych, w zakresie postępowania dowodowego, ma zastosowanie - bez żadnych ograniczeń - reguła wynikająca z art. 232 k.p.c., obowiązuje więc zasada kontrydiktoryjności i dowodzenia swoich twierdzeń przez stronę (por. wyrok S.N. z dnia 07 stycznia 2010 r., II UK 148/09, LEX nr 577847).

Zgodnie z tą zasadą to na S. S. spoczywa w przedmiotowej sprawie ciężar wykazania wyższej niż dotychczas przyjęta wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez niego we wskazanym wyżej okresie zatrudnienia, to on bowiem wywodzi z tego faktu skutek w postaci wyższego od poprzednio obliczonego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że prawomocnym wyrokiem z dnia 07 marca 2007 r. w sprawie III AUa 2347/05 Sąd Apelacyjny w Gdańsku w pkt 1 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych z dnia 07 czerwca 2005 r. w sprawie VII U 658/05 i zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego od dnia 01 września 2004 r. przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 95,97 % (k. 76 akt sprawy III AUa 2347/05).

U podstaw tego wyroku leżało ustalenie, że wynagrodzenie wnioskodawcy w latach 1975-1978 wynosiło 3.400 zł pensji zasadniczej i było powiększone o 10 % premii regulaminowej oraz 60 % premii z karty górnik, natomiast w 1979 r. wynosiło 3.400 zł pensji zasadniczej i było powiększone o 15 % premii regulaminowej oraz 60 % premii z karty górnik (k. 81-85 akt sprawy III AUa 2347/05).

Ponieważ nie pojawiły się nowe okoliczności, mające wpływ na wysokość podstawy wymiaru składek wnioskodawcy na ubezpieczenia społeczne w okresie jego zatrudnienia w (...) Kopalniach (...)P. w I. w latach 1975-1979, a zatem zasadnie za te lata przyjęto wynagrodzenia ustalone wyrokiem z dnia 07 marca 2007 r. w sprawie III AUa 2347/05.

Wbrew stanowisku apelującego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności dokumenty zawarte w aktach osobowych dotyczących okresu zatrudnienia S. S. w (...) Kopalniach (...).P. w I. nie dają miarodajnych podstaw do przyjęcia podstawy wymiaru składek w poszczególnych latach tego okresu w wysokości wyższej, aniżeli wynikająca: z hipotetycznego wyliczenia ZUS dokonanego w piśmie procesowym z dnia 18 listopada 2014 r. (k. 56-64 akt sprawy) w odniesieniu do lat 1969-1972, z wyliczenia dokonanego w postępowaniu sądowo-odwoławczym zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 07 marca 2007 r. w sprawie III AUa 2347/05 (k. 76 akt sprawy III AUa 2347/05) w odniesieniu do lat 1975-1979 oraz z legitymacji ubezpieczeniowej (k. 8-11 akt em. ZUS) w odniesieniu do lat 1960-1961 i 1963-1968.

W szczególności brak jest dokumentacji źródłowej (list płac, angaży wskazujących pełną wysokość składników wynagrodzenia, czy karty przepracowanych godzin), pozwalających na miarodajne ustalenie faktycznej wysokości zarobków ubezpieczonego w poszczególnych latach kalendarzowych, przypadających w okresie jego zatrudnienia w (...) Kopalniach (...).P. w I., co znajduje też oparcie w adresowanym do wnioskodawcy piśmie prezesa zarządu z (...) S.A. w I. datowanym na dzień 20 lutego 2012 r. (akta osobowe).

Powołane przez skarżącego przepisy: Kodeksu pracy regulujące zasady nabywania prawa do dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, czy dodatkowego wynagrodzenia za pracę w porze nocnej, jak również przepisy branżowe, regulujące prawo do dodatkowych składników wynagrodzenia związanych z pracą w danym zawodzie, samodzielnie nie dają podstaw do ustalenia konkretnych kwot tych składników jego wynagrodzenia w spornym okresie, wobec braku odpowiedniej dokumentacji źródłowej.

Jednocześnie ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne S. S. w poszczególnych latach kalendarzowych: 1969-1978, przypadających w okresie jego zatrudnienia w (...) Kopalniach (...).P. w I., analogicznie do podstawy wymiaru składek wynikającej z legitymacji ubezpieczeniowej za rok 1968, z uwagi na zmienność w czasie składników wynagrodzenia oraz brak danych dotyczących np. ilości przepracowanych godzin w danym miesiącu, obarczone byłoby zbyt dużym ryzykiem błędu.

Tym samym zasadnie Sąd I instancji ponownie obliczając wysokość emerytury ubezpieczonego przyjął WWPW, wynikający z hipotetycznego wyliczenia dokonanego przez organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 18 listopada 2014 r. (k. 56-64 akt sprawy).

Wobec powyższego, uznając apelację S. S. za bezzasadną, na mocy art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

SSA Bożena Grubba SSA Barbara Mazur (spr.) SSA Grażyna Horbulewicz